

Arrest

nr. 165 931 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers ouders dienen, mede in naam van de toen minderjarige verzoeker, op 11 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag treft de gemachtigde ten aanzien van verzoekers moeder en de verzoeker (alook ten aanzien van alle meerderjarige gezinsleden van de verzoeker) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen al deze beslissingen ingestelde schorsings- en

annulatieberoep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nummer X van 5 maart 2015.

1.3. Op 27 juli 2015 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Op diezelfde dag treft de gemachtigde een beslissing waarbij aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Op 3 augustus 2015 dient de verzoeker tegen de voornoemde bijlage 13septies en de bijlage 13sexies een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, vordering die verworpen wordt bij 's Raads arrest nr. X van 6 augustus 2015.

1.4. Het in punt 1.3. bedoelde inreisverbod van drie jaar, dat aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 27 juli 2015, is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Aan de heer die verklaar te heten

Naam: H(...)

Voornaam: V(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats : (...)

Nationaliteit: Servië

"wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2). tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/07/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

X 2" een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Als minderjarige volgde betrokkene de procedure van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Hun aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden heeft in België (ouders H(...) R(...) en H(...) E(...) + broer H(...) E(...) en zus H(...) A(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging

aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij nog student is. Betrokkene heeft echter op het moment van de administratieve weerhouding zijn 5de middelbaar kunnen afmaken. Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn middelbare studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. X van 20 juni 2014). Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn (betrokkene volgde de procedure van zijn ouders), dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij zijn hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) te vrezen voor zijn leven en onderdrukt te worden in zijn land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit informatie van Staatsveiligheid blijkt echter ook dat betrokkene, net als zijn broer E(...), online sympathieën [sympathieën] toont met terroristische [terroristische] acties in Syrië.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van huidig beroep tot nietigverklaring op te werpen omwille van laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De thans bestreden beslissing werd in casu ter kennis gebracht aan verzoeker op 27 juli 2015.

Bijgevolg, beschikte verzoeker over een termijn van 15 dagen om een beroep tot nietigverklaring in te dienen, de laatste nuttige dag zijnde 11 augustus 2015.

Huidig verzoekschrift dat pas op 26 augustus 2015 werd ingediend is manifest laattijdig.

Bijgevolg, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.”

3.2. Artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

[...].”

Om te bepalen of in het voorliggende geval een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient aldus te worden nagegaan of de verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing al dan niet bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet dan wel dat hij ter beschikking werd gesteld van de regering.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in uitvoering van de beslissing tot vasthouding, vervat in de bijlage 13septies van 27 juli 2015, werd opgesloten in een welbepaalde plaats als bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Het blijkt met name dat de verzoeker op 27 juli 2015 werd opgesloten in het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel. De vraag rijst wel of de verzoeker zich reeds op het ogenblik van de kennisgeving van het bestreden inreisverbod bevond in deze “welbepaalde plaats”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vasthouding van de verzoeker werd bevolen bij beslissing van 27 juli 2015, deze beslissing tot vasthouding maakt deel uit van de bijlage 13septies die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 27 juli 2015. Zoals blijkt uit de laatste alinea van de bijlage 13septies gelast de gemachtigde de politiecommissaris van de politie van Kortrijk en de verantwoordelijke van het gesloten centrum Caricole de verzoeker op te sluiten in de lokalen van het

gesloten centrum Caricole. De bijlage 13septies werd aan de verzoeker ter kennis gebracht door R. V., inspecteur van de politie van de politiezone VLAS (Kortrijk – Kuurne – Lendelede) en dit op 27 juli 2015 om 13u05. Een van de afschriften van deze bijlage 13septies is tevens ondertekend door R. H., veiligheidsassistente van het transitcentrum Caricole doch dit zonder vermelding van datum noch uur. In het administratief dossier bevindt zich voorts tevens een fax rapport waaruit blijkt dat een afschrift van de bijlage 13septies op 27 juli 2015 om 13u35 door de politiezone VLAS werd gefaxt naar een faxnummer in de Brusselse regio dat uit de overige stukken van het administratief dossier het nummer van een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt te zijn. Op 27 juli 2015 ondertekent de verzoeker in het gesloten centrum Caricole een document waarin hij verklaart kennis te hebben genomen van de beslissing tot vasthouding in een taal die hij begrijpt, doch ook op dit document wordt niet vermeld op welk tijdstip de verzoeker voor akkoord tekende.

Uit het geheel van de thans voorliggende stukken kan dan ook enkel worden afgeleid dat de verzoeker op 27 juli 2015 werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole doch het tijdstip van deze opsluiting kan niet precies worden achterhaald.

De thans bestreden beslissing werd door R. V., inspecteur van de politie bij de politiezone VLAS, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 27 juli 2015 om 13u05, hetgeen dus geheel gelijktijdig is met de kennisgeving van de akte waarbij de vasthouding wordt gelast. Zoals de raadsman van de verzoeker ter terechtzitting stelt, kan dan ook niet met zekerheid worden vastgesteld dat de kennisgeving van de vasthouding geschiedde vóór de kennisgeving van het bestreden inreisverbod zodat niet vast staat dat de verzoeker zich op het moment van de kennisgeving reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet dan wel dat hij op dat ogenblik ter beschikking was gesteld van de regering. Artikel 39/57, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet is in het voorliggende geval dan ook niet van toepassing.

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat de verzoeker wel degelijk beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen, zodat de vordering tijdig is ingesteld.

De exceptie van de verweerder kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Tussen haakjes worden tevens “art. 1-3 Wet 29 juli 1991” vermeld.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“4. Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan verschillende hem betekende bevelen.

De bestreden beslissing verwijst naar twee eerdere bevelen, betekend op 8 juli 2011 en 27 september 2013.

Deze bevelen werden evenwel niet genomen jegens en betekend aan verzoeker; doch wel (en exclusievelijk) aan zijn ouders; verzoeker was op het ogenblik van de betekening van deze bevelen (en tijdens de termijn verleend om uitvoering te geven aan dit bevel) nog minderjarig en stond onder het ouderlijk gezag van haar ouders.

Meer, artikel 118 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet in een uitdrukkelijk verbod om aan een minderjarige een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven:

Art. 118. Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is

Aangezien de bevelen niet genomen zijn jegens verzoeker zijn zij jegens hem niet afdwingbaar c.q. tegenstelbaar, minstens kan het hem niet kwalijk worden genomen dat hij hieraan geen gevolg heeft gegeven, aangezien hij onder het ouderlijk gezag van zijn ouders stond.

De verwijzing naar de eerdere bevelen is derhalve niet dienstig, aangezien het voor verzoeker als minderjarige en onder ouderlijk gezag onmogelijk was hieraan autonoom gevolg te geven en deze niet aan hem werden gericht.

In zoverre de bestreden beslissing tracht te laten uitschijnen dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan (m)eerderbe bevelen, is de bestreden beslissing derhalve onjuist gemotiveerd aangezien zij berust op onjuiste gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht dient derhalve te worden aangenomen”

4.1.1. In de mate dat de verzoeker in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), dient te worden opgemerkt dat hij er verkeerdelijk vanuit gaat dat deze bepalingen een materiële motiveringsplicht behelzen. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 hebben immers onmiskenbaar betrekking op de uitdrukkelijke, en dus de formele motivering van bestuurshandelingen.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoeker zich ter zake beperkt tot een loutere verwijzing, tussen haakjes, in de aanhef van het middel. De verzoeker laat verder na om te verduidelijken op welke wijze de bestreden akte de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 zou schenden. Ook uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel kan niet blijken op welke wijze de voornoemde artikelen zouden zijn geschonden. De verzoeker betwist dat in de bestreden akte geboden motivering correct is. Hij werkt dan ook enkel een schending van de materiële motiveringsplicht uit.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het eerste middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de verzoeker zich zou beroepen op een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.1.2. In de mate dat de verzoeker met zijn verwijzing naar artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) zou doelen op een schending van deze bepaling, dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten betreft die is afgegeven aan een minderjarige. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de thans bestreden akte artikel 118 van het vreemdelingenbesluit zou schenden.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat hem eerder, op het ogenblik dat hij minderjarig was, geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven gelet op artikel 118 van het vreemdelingenbesluit, merkt de Raad vooreerst op dat artikel 118 van het vreemdelingenbesluit enkel niet-begeleide minderjarigen betreft, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar deze bepaling nu hij geenszins een niet-begeleide minderjarige was. Bovendien kan deze kritiek *in casu* niet dienstig worden aangevoerd. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zowel jegens de verzoeker als jegens zijn moeder op 5 juli 2011 en op 19 september 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen. De verzoeker staat, als minderjarige, uitdrukkelijk op deze bevelen vermeld (*“+ minderjarig kind: H(...), V(...), geboren op (...), nationaliteit: Servië”*). Deze bevelen werden ter kennis gebracht op 8 juli 2011 resp. 27 september 2013. Tegen het eerste bevel werd geen rechtsmiddel aangewend en de wettelijke beroepstermijn hiertoe is reeds jarenlang overschreden. Tegen het tweede bevel werd door de moeder van de verzoeker in eigen naam en door zijn vader en moeder in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de toen minderjarige verzoeker een beroep ingesteld bij de Raad, beroep dat evenwel werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 5 maart 2015. De desbetreffende bevelen om het grondgebied te verlaten zijn dan ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

De rechtszekerheid gebiedt dan ook dat de verzoeker zich thans niet meer op een eventuele onwettigheid in de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2011 en 19 september 2013 (die individuele administratieve rechtshandelingen betreffen) kan beroepen in het kader van zijn vordering tegen de later getroffen beslissing waarbij hem een inreisverbod wordt opgelegd. Het is vaste

rechtspraak van de Raad van State dat de exceptie van illegaliteit overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, niet kan worden aangewend als middel ten aanzien van definitieve, individuele administratieve rechtshandelingen (zie onder meer RvS 28 januari 2010, nr. 200.235).

De verzoeker kan zich in het kader van de voorliggende vordering dan ook niet beroepen op een schending van artikel 118 van het vreemdelingenbesluit in een andere dan de thans bestreden beslissing.

Het middel kan dan ook enkel verder worden onderzocht in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht.

4.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker meent dat het onjuist is om hem te verwijten geen gevolg te hebben gegeven aan (m)eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten nu deze eerdere bevelen hem niet tegenstelbaar zijn gelet op zijn minderjarigheid op dat moment en gelet op het feit dat hij onder het ouderlijk gezag van zijn ouders stond zodat hij aan deze bevelen onmogelijk autonoom een gevolg kon geven.

De verzoeker leest de motieven van de bestreden beslissing echter niet accuraat.

De vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt door de gemachtigde als volgt verantwoord:

“Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.”

Waar de verzoeker voorhoudt dat de twee eerdere bevelen niet jegens hem werden genomen, vindt zijn kritiek geen steun in de voorliggende gegevens. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel jegens de verzoeker als jegens zijn moeder (en de overige gezinsleden) op 5 juli 2011 en op 19 september 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen. De verzoeker staat, als minderjarige, uitdrukkelijk op de bevelen van zijn moeder vermeld (“+ minderjarig kind: H(...), V(...), geboren op (...), nationaliteit: Servië”). Er dient dus te worden vastgesteld dat jegens de verzoeker wel degelijk twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen waarbij een termijn van dertig dagen werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er rustte op hem dan ook een terugkeerverplichting en de verzoeker diende samen met zijn moeder, gevolg te geven aan het desbetreffende bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

In de mate dat de verzoeker betoogt dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij niet autonoom gevolg gaf aan deze bevelen omdat hij minderjarig was en onder ouderlijk gezag van zijn ouders stond, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verzoeker verweten wordt dat hij, autonoom, geen gevolg gaf aan de genoemde bevelen. De gemachtigde stelt met name vast dat de verzoeker, als minderjarige de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) volgde aan wie op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat hij aan de aan zijn ouders “afgeleverde” (dit is: betekende) bevelen gevolg diende te geven. Er wordt dan ook geoordeeld dat de verzoeker nagelaten heeft om, samen met zijn ouders, gevolg te geven aan de eerder afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten.

De vaststelling dat aan verzoekers beide ouders op 8 juli 2011 resp. 27 september 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Bovendien staat de verzoeker telkenmale uitdrukkelijk vermeld op het bevel dat aan zijn moeder werd betekend, zodat de terugkeerverplichting wel degelijk ook op hem betrekking had.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden akte berusten op foutieve gegevens.

De Raad merkt voorts op dat noch artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), noch de Terugkeerrichtlijn de minderjarige vreemdelingen uitsluiten van hun toepassingsgebied. Weliswaar zijn bepaalde garanties voorzien voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen, doch dit is *in casu* niet aan de orde nu jegens de verzoeker tweemaal tezamen met zijn ouders (en de overige gezinsleden) een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Ten overvloede geeft de Raad nog mee dat artikel 118 van het vreemdelingenbesluit enkel niet-begeleide minderjarige vreemdelingen betreft (RvS 25 april 2007, nr. 170.483; RvS 29 september 2008, nr. 3.391 (c)) zodat niet valt in te zien waarom jegens de verzoeker samen met zijn moeder (en alle overige gezinsleden) geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden getroffen.

Aangezien zodus op de verzoeker en zijn gezin wel degelijk tot twee maal toe een terugkeerverplichting heeft gerust waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven van dertig dagen, en te meer nu de verzoeker op het ogenblik van de betekening van het tweede bevel op 27 september 2013 reeds meer dan 16 jaar oud was en hij dus over een voldoende onderscheidingsvermogen beschikte zodat hij hiervan niet onkundig kon zijn, en nu niet wordt betwist dat de verzoeker geen gevolg gaf aan deze terugkeerverplichting, is het niet kennelijk onredelijk noch onjuist van de staatssecretaris om de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

4.1.4. Het eerste middel is derhalve, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht. De verzoeker vermeldt eveneens de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Het relevante artikel 74/11 bepaalt:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)”

De bestreden beslissing bevat geen overwegingen welke de maximumduur van het inreisverbod schragen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is uw Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu bevat de bestreden beslissing terzake de duur van het inreisverbod enkel volgende motieven:

- Er zou geen gevolg gegeven zijn aan een eerder bevel;*
- Uit informatie van Staatsveiligheid zou blijken dat verzoeker “sympathiën zou vertonen met terroristische acties in Syrië”;*

(i) Nopens de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten

Hoger werd reeds toegelicht dat verzoeker eerder nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van eerdere bevelen.

Ten tijde van de bevelen aan zijn ouders was verzoeker minderjarig en onder het ouderlijk gezag van zijn ouders, zodat hem geen bevel kon worden afgeleverd en zodat hij ook geen zelfstandig gevolg kon geven aan de bevelen betekend aan zijn ouders.

Zelfs indien de eerdere bevelen hem wel tegenstelbaar zouden zijn, verantwoordt het niet uitvoeren van deze eerdere bevelen niet het opleggen van de maximumduur.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV X en meer bepaald naar volgende overweging:

“ De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012.”

En nog:

“ De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de – in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar.”

Het inreisverbod bevat – voor de bepaling van de duur van het inreisverbod – in wezen niets anders dan een parafresering dat geen gevolg werd gegeven aan de eerdere bevelen.

De bewoordingen voor het opleggen van het inreisverbod en de bepaling van de duur ervan zijn zelfs woordelijk identiek (!).

De duur van het inreisverbod is nie(t) afdoende gemotiveerd; bijv. wordt geen rekening gehouden met volgende relevante elementen:

- Het schooltraject (zowel het deel dat reeds werd afgelegd, als het nog af te leggen deel);*
- Het gegeven dat verzoeker minderjarig was ten tijde van het betekenen van de betreffende bevelen en er aldus, voorzover zij tegenstelbaar zouden zijn, geen gevolg aan kon geven, aangezien hij onder het ouderlijk gezag van zijn ouders stond;*

(ii) Nopens de “online-sympathieën” van verzoeker met terroristische acties in Syrië

De raadsman van verzoeker mocht, ondanks herhaald verzoek, nooit kopie ontvangen van de “informatie van Staatsveiligheid”.

Indien, bij nazicht van het administratief dossier, zou blijken dat deze informatie niet aanwezig is in het administratief dossier, kan hiermee uiteraard ook geen rekening worden gehouden.

Verzoeker ontkent met klem alle aantijgingen terzake terroristische sympathieën; verzoeker werd terzake nota bene niet gehoord, en concrete elementen welke een gevaar voor de openbare orde indiceren in hoofde van verzoeker, zijn evenmin aanwezig.

Een gratuite en subjectieve appreciatie van bepaalde informatie door de Staatssecretaris vormt geen afdoende grondslag om de maximduur van het inreisverbod op te leggen.

De Staatssecretaris laat overigens na eenduidig standpunt in te nemen of een duidelijke conclusie te koppelen aan de informatie waarover hij beschikt.

De Staatssecretaris beperkt zich ertoe insinuaties terzake terroristische sympathiën in de bestreden beslissing te integreren zonder terzake evenwel een duidelijk standpunt in te nemen en te motiveren op welke wijze deze gegevens het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod zouden verantwoorden.

De Staatssecretaris neemt bijv. geen standpunt in nopens het strafbaar karakter van de door hem geciteerde feitelijkheden of het gevaar voor de openbare orde dat eruit zou kunnen worden afgeleid.

De Staatssecretaris geeft m.a.w. niet aan waarom de geciteerde feiten hem brengen tot het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod.

De motivering terzake de duur van het inreisverbod is manifest gebrekkig.”

4.2.1. Zoals reeds uiteengezet onder punt 4.1.1., dient te worden opgemerkt dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 een formele motiveringsplicht voorschrijven, hetgeen onderscheiden dient te worden van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad stelt vast dat verzoekers grieven deels de formele motiveringsplicht behelzen, waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd wat de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod betreft, en dat anderzijds ook een kritiek wordt naar voor gebracht die de deugdelijkheid van de geboden motivering betreft en die dus enkel dienstig kan worden betrokken op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

4.2.2. De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen worden opgenomen die eraan ten grondslag liggen.

Er wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en voorts worden tevens de feitelijke elementen weergegeven om te verantwoorden dat *in casu* aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De gemachtigde motiveert dienaangaande als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

X 2" een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Als minderjarige volgde betrokkene de procedure van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, betekenden. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Hun aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden heeft in België (ouders H(...) R(...) en H(...) E(...) + broer H(...) E(...) en zus H(...) A(...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij nog student is. Betrokkene heeft echter op het moment van de administratieve weerhouding zijn 5de middelbaar kunnen afmaken. Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn middelbare studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. X van 20 juni 2014). Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn (betrokkene volgde de procedure van zijn ouders), dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij zijn hier niet op ingegaan. Hij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde hem de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) te vrezen voor zijn leven en onderdrukt te worden in zijn land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de

RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit informatie van Staatsveiligheid blijkt echter ook dat betrokkene, net als zijn broer E(...), online sympathieën [sympathieën] toont met terroristische [terroristische] acties in Syrië.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole."

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing inzake de duur van het inreisverbod slechts verwijzen naar het feit dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel en dat uit informatie van Staatsveiligheid zou blijken dat de verzoeker sympathieën vertoont met terroristische acties in Syrië, mist dan ook feitelijke grondslag.

Uit de hierboven geciteerd motivering blijkt dat het louter opleggen van een inreisverbod verantwoord wordt door de vaststelling dat de verzoeker *"Als minderjarige [...] de procedures van zijn ouders, H(...) R(...) en H(...) E(...) die op 08/07/2011 en 27/09/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden [volgde]. Ook betrokkene, die intussen meerderjarig is, diende gevolg te geven aan de aan zijn ouders afgeleverde bevelen. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd."*

De Raad verwijst dienaangaande naar de bespreking onder punt 4.1.2. en 4.1.3. waar vastgesteld wordt dat de verzoeker wel degelijk op de twee voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten wordt vernoemd zodat de terugkeerverplichting die rustte op zijn moeder (en alle overige gezinsleden) ook op hem als minderjarige rustte. De verzoeker kan gelet op de bespreking van het eerste middel dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij niet eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en zijn bewering dat hij niet zelfstandig gevolg kon geven aan de bevelen die aan zijn ouders werden afgeleverd is niet dienstig nu deze bewering berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing.

Waar de verzoeker stelt dat het niet uitvoeren van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten nog niet verantwoordt dat een inreisverbod met de wettelijke maximumduur van drie jaar wordt opgelegd en dat de bewoordingen voor het opleggen van het inreisverbod en de bepaling van de duur ervan woordelijk identiek zijn, gaat hij voorbij aan de uitgebreide motivering die de gemachtigde heeft geboden als waarom in verzoekers geval geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar. Hierbij wordt weliswaar opnieuw verwezen naar het feit dat de verzoeker naliel om gevolg te geven aan vorige verwijderingsbeslissingen, doch er wordt bijkomend en meer in detail gemotiveerd omtrent de feiten die een inreisverbod van drie jaar verantwoorden. Hierbij wordt tevens, in weerwil van hetgeen de verzoeker voorhoudt, uitdrukkelijk rekening gehouden met verzoekers scholing in België: *"Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 27/07/2015 dat hij nog student is. Betrokkene heeft echter op het moment van de administratieve weerhouding zijn 5de middelbaar kunnen afmaken. Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft niet automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkene heeft de mogelijkheid zijn middelbare studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014)."* Ook het gegeven dat de verzoeker minderjarig was op het moment van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt uitdrukkelijk in rekening genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet het voorschrijft, uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval om de gekozen geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod te verantwoorden. Naast de hiervoor reeds besproken elementen, wordt tevens gemotiveerd omtrent eventuele risico's op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM alsook omtrent de hardnekkigheid van de verzoeker om, in weerwil van het feit dat alle aanvragen negatief werden

afgesloten, op onregelmatige wijze verder op het grondgebied te verblijven. De verzoeker gaat in zijn betoog volledig voorbij aan deze vaststellingen.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de uitgebreide motivering als waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, zoals uiteengezet in de bestreden akte, niet pertinent of draagkrachtig zou zijn.

Ten overvloede wordt hier nog aan toegevoegd dat de verzoeker, door louter te verwijzen naar twee arresten van de Raad, zonder aan te tonen dat de feiten die daaraan ten grondslag lagen dezelfde zijn als deze in het thans voorliggende geval, niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoeker stelt dat geen rekening kan gehouden worden met de informatie van Staatsveiligheid indien deze niet aanwezig is in het administratief dossier, volstaat de vaststelling dat de bedoelde informatie wel degelijk in het administratief dossier zit. Het gaat met name om een schrijven d.d. 24 maart 2015 van de directeur van de Analyse van de Veiligheid van de Staat dat er de Dienst Vreemdelingenzaken van informeert dat de verzoeker, net als zijn broer E., online sympathie vertoont voor terroristische activiteiten in Syrië. De ter zake geboden motivering dat *“Uit informatie van Staatsveiligheid blijkt echter ook dat betrokkene, net als zijn broer E(...), online sympathieën [sympathieën] toont met terroristische [terroristische] acties in Syrië.”* berust dan ook op de juiste feitelijke gegevens.

In de mate dat de verzoeker de terroristische sympathieën met klem ontkent en waar hij stelt dat hij niet werd gehoord en dat er geen concrete elementen zijn die een gevaar voor de openbare orde indiceren, merkt de Raad op dat de gemachtigde zich beperkt tot de loutere vaststelling dat uit informatie van Staatsveiligheid blijkt dat de verzoeker online sympathieën vertoont voor terroristische acties in Syrië. Deze vaststelling strookt met de gegevens van het administratief dossier. Nu de gemachtigde geenszins zelf de voornoemde terroristische sympathieën vaststelt en hieruit nog minder op enige wijze afleidt dat de verzoeker een daadwerkelijk gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde, kan verzoekers loutere ontkenning van de online sympathieën en zijn kritiek dat er geen concrete elementen worden naar voor gebracht die zouden wijzen op een gevaar voor de openbare orde, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De Raad is als annulatierechter niet bevoegd om zich over de ware toedracht van verzoekers terroristische sympathieën uit te spreken en hoe dan ook volstaat de simpele ontkenning van de informatie van Staatsveiligheid niet om dienaangaande enige onjuiste of kennelijk onredelijke beoordeling in de bestreden beslissing aan te tonen. De verzoeker houdt bovendien ten onrechte voor alsof de geviseerde passage de enige overweging zou vormen om hem een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Hij verliest tevens uit het oog dat de gemachtigde hem slechts een inreisverbod van drie jaar oplegde en dat hij dus geen gebruik maakte van de mogelijkheid die hem overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet wordt geboden om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen *“indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*.

De door de verzoeker geviseerde zin in de bestreden beslissing dient te worden gelezen als een louter feitelijke vaststelling – die bovendien strookt met de voorliggende gegevens - en die gelet op de overige zeer uitvoerige motieven slechts op zeer bijkomstige wijze de gekozen geldingstermijn van drie jaar verantwoordt. Er valt in dit opzicht dan ook niet in te zien waarom de verzoeker specifiek omtrent dit element diende te worden gehoord.

De Raad benadrukt dat de motieven van de bestreden beslissing inzake het opleggen van een inreisverbod van drie jaar in hun geheel moeten worden gelezen. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde, gelet op het geheel van diens uitvoerige vaststellingen, in kennelijke onredelijkheid tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde de voorliggende gegevens niet correct zou hebben beoordeeld of dat hij nagelaten zou hebben om enige relevante omstandigheid eigen aan zijn concreet geval in rekening te nemen bij zijn beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. C. BAMPS,
mevr. J. CAMU,
mevr. C. DE GROOTE,

de eerste voorzitter
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPS